

Sygn. akt II K 237/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant – stażysta A. K.

przy udziale Prokuratora –

po rozpoznaniu w dniu 24/07/2017 roku

sprawy: ***J. S. (1)***, syna M. i T. zd. C. (...) urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

I. od 15 września 2015 roku do 17 stycznia 2016 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych ustalonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 czerwca 2013 roku sygn. (...) w łącznej kwocie 800 zł miesięcznie na rzecz małoletnich P., N. i O. rodzeństwa S., przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk,

II. od 28 lipca 2016 roku do 28 marca 2017 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych ustalonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 13 czerwca 2013 roku sygn.(...) w łącznej kwocie 800 zł miesięcznie na rzecz małoletnich P., N. i O. rodzeństwa S., przez co naraził ich na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1 kk.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego ***J. S. (1)*** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 209§1 kk i za to na podstawie art. 209§1 kk i na podstawie art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk oraz po myśli art. 4§1kk wymierza mu karę 6/sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 25/dwudziestu pięciu/ godzin w stosunku miesięcznym na cele społeczne;

II. uznaje oskarżonego ***J. S. (1)*** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia, tj. występku z art. 209§1 kk i za to na podstawie art. 209§1 kk i na podstawie art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk oraz po myśli art. 4§1kk wymierza mu karę 6/sześciu/ miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 25/dwudziestu pięciu/ godzin w stosunku miesięcznym na cele społeczne;

III. na podstawie art. 85 kk i 86§1 i §3 kk i na podstawie art. 34§1 i §1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk oraz po myśli art. 4§1kk w miejsce orzeczonych jednostkowych kar ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 8(ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 25/dwudziestu pięciu/ godzin w stosunku miesięcznym na cele społeczne;

IV. na podstawie art. 34§3 kk w zw. z art. 72§1 punkt 3 kk oraz po myśli art. 4§1 kk zobowiązuje oskarżonego do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletnich P., N. i O. rodzeństwa S.;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa(Sądu Rejonowego w Chełmnie) kwotę 180(stu osiemdziesięciu) zł tytułem opłaty, oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70(siedemdziesiąt) zł.

II K 237/17

UZASADNIENIE

Oskarżony J. S. (1) do 2013 roku pozostawał w związku małżeńskim z H. S., z którego urodziło się troje dzieci – P. S., O. S. i N. S.. Małżonkowie rozstali się faktycznie w 2005r. i żyli w rozłączeniu. Wyrokiem z dnia 20 września 2006r. Sąd Rejonowy w Chełmnie III Wydział Rodzinny i Nieletnich zasądził od J. S. (1) renty alimentacyjne w kwotach po 200 zł na rzecz P. S., po 150 zł na rzecz O. S. i po 150 zł na rzecz N. S.. Sąd Rejonowy w Chełmnie III Wydział Rodzinny i Nieletnich wyrokiem z dnia 10 grudnia 2010r. w sprawie o sygn. (...) zasądził od J. S. (1) podwyższone alimenty na rzecz małoletniego P. S. w kwocie 250 zł, na rzecz małoletniej O. S. w kwocie 200 zł, na rzecz N. S. w kwocie 200 zł miesięcznie, płatne do rąk matki H. S. do dnia 15-go każdego miesiąca z góry, poczynwszy od 30 sierpnia 2010r. Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. (...) rozwiązał przez rozwód związek małżeński H. S. i J. S. (1), powierzając matce wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi wspólnymi dziećmi. Sąd zasądził także od oskarżonego tytułem alimentów kwotę 300 zł na rzecz P. S. oraz kwoty po 250 zł na rzecz O. i N. S., płatne miesięcznie z góry do 15-go dnia każdego miesiąca. Oskarżony od początku nie wywiązywał się z ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, co spowodowało wystąpienie przez matkę dzieci do komornika z wnioskiem o egzekucję wymagalnych świadczeń. Postępowanie egzekucyjne nie było jednak skuteczne i nie doprowadziło do wypłaty przez oskarżonego ani zaległych, ani też bieżących alimentów, wobec czego wypłat alimentów dokonywał Fundusz Alimentacyjny. Dnia 2 lutego 2017r. Fundusz Alimentacyjny przy Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w C. wszczął postępowanie dotyczące uznania J. S. (1) za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych. W wyniku czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Chełmnie w okresie od sierpnia 2016r. nie zostały wyegzekwowane żadne kwoty z tytułu alimentów od oskarżonego. Okazało się to niemożliwe, albowiem wedle ustaleń komornika oskarżony nie pobierał stałych świadczeń i nie uzyskiwał stałych dochodów. Decyzją z dnia 27 lutego 2017r. Burmistrz Miasta C. uznał J. S. (1) za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych.

dowód: (zeznania H. S. k. 10, wyrok SR w Chełmnie II Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 20.09.2006r. o sygn. III RC 135/06 – k. 15, wyrok SR w Chełmnie II Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 10.12.2010r. o sygn. (...) - k. 16, wyrok SO w Toruniu z dnia 13.06.2013r. sygn.(...) - k. 6, zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych – k. 5, zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie uznania J. S. za uchylającego się od zobowiązań alimentacyjnych –k. 4, zaświadczenie Komornika Sądowego o dokonanych wpłatach – k. 3, decyzja Burmistrza Miasta C. z dn. 27.02.2017r. – k. 2, karta rozliczeniowa sprawy egzekucyjnej o sygn. Kmp 3/07 – k. 21 – 22, pisma z ZUS –k. 26-40)

Oskarżony jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku i innych świadczeń pieniężnych z tego tytułu. J. S. (1) w okresie od dnia 7 stycznia 2011r. do dnia 14 września 2015r. był zarejestrowany, jako osoba bezrobotna. Następnie od dnia 15 września 2015r. do dnia 17 stycznia 2016r. był wyrejestrowany z powodu podjęcia pracy. W okresie od 18 stycznia 2016r. do dnia 27 lipca 2016r. skazany ponownie figurował jako osoba bezrobotna, jednakże od 28 lipca 2016r. do dnia 28 marca 2017r. wyłączono go ze statusu osoby bezrobotnej z powodu nieusprawiedliwionego niestawiennictwa w UP. J. S. (1) korzysta ze świadczeń Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. w rodzinie konkubiny D. K. od lipca 2010r. do dnia dzisiejszego w formie zasiłków okresowych i celowych. Oskarżony nie płaci alimentów na małoletnie dzieci ze związku małżeńskiego z H. S., nie interesuje się dziećmi, nie ma z nimi żadnego kontaktu, nie pomaga byłej małżonce w ich wychowywaniu. H. S. jest zatrudniona w firmie w O., nie otrzymuje zasiłku z MOPS w C., posiada kartę dużej rodziny.

dowód: (pisma z PUP w C. –k. 41-45, pismo MOPS w C. z dn. 5.06.2017r.- k. 46, zeznania H. S. –k. 10, wyjaśnienia oskarżonego –k. 54, 60,)

Oskarżony nie był wcześniej karany.

dowód: (informacja z K. – k. 80)

Oskarżony wysłuchany w postępowaniu przygotowawczym złożył wyjaśnienia, w których potwierdził w pełni zasadność zarzucanych mu czynów zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanych przez niego okoliczności, gdyż są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia, że oskarżony winien jest popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnienia oskarżonego przemawiają za uznaniem, iż czyny oskarżonego miały charakter umyślny. Niewątpliwym było, do czego oskarżony w pełni się przyznał i fakt taki potwierdził w całej rozciągłości, że od 15 września 2015r. do 17 stycznia 2016r. oraz od 28 lipca 2016r. do 28 marca 2017r. nie udzielał pomocy materialnej na rzecz swoich małoletnich dzieci mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, a nie dopełniał go ze złej woli. Okoliczność ta znalazła swe odbicie nadto i w treści zeznań, złożonych przez świadka oraz w dokumentach, wystawianych przez fundusz alimentacyjny, prowadzącego egzekucję należności komornika i Powiatowy Urząd Pracy w C..

W tym stanie rzeczy Sąd wymierzył oskarżonemu, uwzględniając wniosek w trybie art. 343§2k.p.k. na podstawie art. 209 § 1 kk i art. 34§1 i §1a pkt 1 kk oraz art. 35§1 kk za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia - karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym na cele społeczne, oraz na podstawie art. 209 § 1 kk i art. 34§1 i §1a pkt 1 kk oraz art. 35§1 kk za czyn opisany w pkt. II aktu oskarżenia - karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym na cele społeczne.

Mając na uwadze treść art. 85 kk i art. 86 § 1 i 3 kk, na podstawie art. 34 § 1 i § 1 a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk sąd w miejsce jednostkowych kar ograniczenia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym na cele społeczne. Na mocy zaś art. 34 § 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt. 3 kk sąd zobowiązał oskarżonego do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletnich P., N. i O. rodzeństwa S. a także zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz obciążył oskarżonego wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 zł.

Sąd uwzględnił nadto w podstawie wymiaru kar i orzeczonego obowiązku treść art. 4 § 1 kk w odniesieniu do obu zarzucanych oskarżonemu czynów, mając na uwadze daty ich popełnienia i fakt wejścia w życie znowelizowanych przepisów, tj. art. 209 § 1 kk, 85 § 3 kk, art. 86 § 3 kk, 34 § 3 kk. Sąd stosując znowelizowaną treść przepisu art. 209 § 1 kk, nadaną ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 952) uznał spełnienie przez oskarżonego przesłanek w postaci uporczywości uchylania się od obowiązku alimentacyjnego i skutku w postaci narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Orzekając w powyższy sposób Sąd kierował się dyrektywami, wymienionymi w art. 53 k.k., przy uwzględnieniu wszelkich ujawnionych w sprawie okoliczności łagodzących i obciążających, dotyczących osoby oskarżonego. Do okoliczności łagodzących zaliczyć należy fakt pełnego i szczerego przyznania się przez oskarżonego do popełnienia

zarzucanych mu czynów oraz wolę zakończenia postępowania w formie złożenia wniosku o skazanie go w określony sposób bez przeprowadzenia rozprawy już na etapie postępowania przygotowawczego.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należy wysoką szkodliwość społeczną popełnionego przez oskarżonego czynu i nagminność tego typu przestępstw.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze fakt, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie uznać należy, że stopień zawinienia oskarżonego jest wysoki.

Sąd wziął także pod uwagę dyrektywę wymiaru kary nawiązującą do stopnia społecznej szkodliwości czynu. W przedmiotowej sprawie jest ona niewątpliwie duża.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna spełnić również swoje cele, jeśli chodzi o jej społeczne oddziaływanie.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę Sąd miał na uwadze uprzednią niekaralność oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe w wymiarach po 6 miesięcy ograniczenia wolności polegające na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym na cele społeczne uznając, że wymierzenie innych kar nie spełniłoby swoich celów, zaś kary wyższe lub niższe niż orzeczone nie odpowiadałyby dyrektywom art. 53 k.k. Orzekając zaś wymiar kary łącznej, sąd zdecydował, aby oscylowała ona zdecydowanie bliżej dolnej granicy możliwej do orzeczenia kary, uznając, że kara w orzeczonym wymiarze osiągnie w stosunku do skazanego swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze. Nałożenie obowiązku do bieżącego wykonywania przez oskarżonego obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletnich dzieci sąd uznał za niezbędne, mając na uwadze tendencje J. S. (1) do niewykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 2 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49/83 poz. 223 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013r., poz. 663), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego.